

LHÁŘ

JAKUB ČWIEK

knihá čtvrtá

TRIFID

Jakub Ćwiek
Lhář – kniha čtvrtá

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © by Jakub Ćwiek, 2012

All rights reserved.

Translation © Robert Pilch, 2013

Cover © Piotr Cieśliński, 2013

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013

ISBN 978-80-7387-679-1

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

knih a čtvrtá

Lhář

JAKUB ČWIEK

Stanislav Juhaňák - TRITON
Praha

*Agnieszce, Tess, Elvisovi
a všem, kdo čekali.*

Část první

**VŠICHNI
SE MAJÍ DOBŘE**

Kapitola první

Austrálie

Anděl Harael vypadal jako debil. Sice z vlastní vůle, ani náhodou nedopatřením, ale upřímní přátelé ve zbrani mu to dali najevo okamžitě, jakmile jim ukázal svou pokrývku hlavy. Kromě toho nebyla ozdoba na jeho přilbě z těch, které se objeví náhodou, jako třeba ptačí trus vytvářející skvrny s fantastickými tvary, rez nebo přischlý mrtvý brouk. S něčím takovým si musel dát docela velkou práci. A zdálo se, že Harael je na svou práci patřičně hrdý.

Vždycky se najde někdo takový, pomyslel si centurion Kvirinius, když se natáhl po brousku ležícím vedle. Právě takhle to končí, když je ve válce příliš dlouho klid. A když se do bitevního pole pošlou sboristi.

Povzdychl si a přejel kamenem po čepeli.

Zbytek Haraelovy výstroje vypadal, že je v pořádku. Bílý náprsník na zlaté kroužkové košili a na něm římská třináctka ve věnci z per. Kolem pasu široký, prostý opasek, u něj na levém boku meč a na pravém dlouhý, nezdobený nůž. Holenní chrániče a plátování paží prosté, bez ozdob, ale svou strohostí elegantní, stejně jako sandály...

Ale k čemu tohle všechno, pomyslel si Kvirinius, k čemu je nám všechna ta krása a majestát, když stačí jediná drobnost, aby celá důstojnost andělských zástupů šla do háje? Jeden pitomec, potom písnička, a celá legie okamžitě získá špatnou pověst na celá staletí. Ti z Desátého už se nám nejspíš nikdy nepřestanou smát.

Centurion odložil brousek, opřel meč o stanovou plachtu a přivolal Haraela.

Volaný dorazil poklusem.

„Anděl Harael na váš rozkaz, centurione!“ zařval, napjatý jako struna.

Téměř důstojný, téměř profesionálně vypadající, jen ty prokleté ozdoby se mu houपालy před obličejem jako automobilové stěrače v průtrži mračen.

„Víš, jak v tom vypadáš, Haraeli?“ zeptal se Kvirinius.

„Vím, centurione!“ vykřikl okřídlenec, napnutý a se zrakem zabodnutým do třináctky na stanové plachtě.

„Jak?“

„Jako debil, centurione!“

Kvirinius si povzdechl.

„Přesně tak. Můžeš mi říct, proč máš ty pitomé špunty?“

„Poslušně hlásím, centurione, že anděl Jack řekl, že to chrání před mouchami!“

Ach ano, Jack. Kvirinia to mohlo napadnout.

„Prý se to tady tak nosí!“ dodal ještě Harael – pořád z plných plic. „Tímto způsobem prokazují úctu tradici a cizím kulturám! Tvrdí to Jack, centurione! A on je přece odtud!“

„Odtud“ samozřejmě znamenalo australskou poušť, kde andělé a Luciferovi zplozenci už několik dní sváděli zarputilou, zničující bitvu. Dokonalé místo pro boj, chtělo by se říct – pod nohama písek, nad hlavami blankytná obloha a mezi tím jen žářem vlnící se vzduch, tu a tam osamělý keřík nebo kámen s hadem svinutým do otazníku a skoro žádní nestranní pozorovatelé nebo potenciální civilní oběti. Podle Kviriniova názoru velmi humanitární místo pro bitvu – samozřejmě jen za podmínky, že je vybráno ještě předtím, než na celé zeměkouli začne proudem téct krev nevinných. Apokalypsa ale má svá pravidla...

Zavanul pouštní vítr a centurion byl na okamžik nucen zaclonit si oči před pískem. Když je otevřel, Harael se před ním pořád tyčil jako palácový gardista ve službě. Špunty zavěšené na nitkách se mu houpaly před obličejem.

Kviriniovi začalo být Haraela skoro líto. Skoro. Ve válce není místo pro lítost.

„Pamatuješ si ještě, komu sloužíš, sboristo?“ zeptal se. „Odkdy ctíme cizí tradice, he? Dostal jsi rozkaz?“

„Ne, centurione, ale...“

„Žádné ale!“

Kvirinius koutkem oka postřehl, že jejich rozhovor už přilákal obecenstvo. Andělé přerušovali práci a čím dál otevřeněji je poslouchali. Znamenalo to, že přišel čas, aby celou scénu ukončil příkladným potrestáním za znevážení zbroje a možná i vězením za porušení prvního příkázání. Tradice jsou tradice!

Harael vypadal, že chce něco říct, a tak mu Kvirinius dal možnost.

„Dovolil bych si podotknout, centurione,“ začal anděl, „že se nám přece jen stávalo, že jsme ctili tradice. Zvláště od chvíle, kdy vůdce zástupů povolal Lháře...“

„Lháře?“ Kvirinius si upravil řemen držící náprsník. Co může sborista vědět o Lháři? Jaksi si nevzpomínám, že by Loki holdoval harfě. Alespoň nakolik ho znám...

Ano, tohle byl správný okamžik, aby onu kartu zahrál. Všichni věděli, že centurion měl příležitost poznat zbraň nebes a že právě spolupráce s Lokim z něj udělala nejdříve jednoho z lepších strážných a pak i důstojníka Pánových zástupů. Nu, dokonce i na nebesích není důležité jen to, co umíte, ale taky koho znáte...

„Vím, Haraeli,“ řekl Kvirinius, „že tam, odkud jsi přišel, může užití Lhářova jména znamenat jistou výhodu. Ovšem zde, ve skutečném světě, tímto způsobem uznání nezískáš. Loki je pouze užitečným nástrojem

v Pánových rukou, a navíc s ním nelze pracovat, aniž by sis ušpinil ruce. Možná jsi už slyšel, že jsem kdysi měl...”

Odmlčel se, překvapený náhlým tichem. Ustalo řinčení tréninkových mečů, skřípání brousků, šum hovoru. Dokonce i ranění ve stanech teď s očekáváním hleděli na svého centuriona. Přestože ten příběh znali snad už všichni, takové publikum a takovou pozornost centurion neměl ještě nikdy.

Nedělej si iluze, že je to tvoje zásluha, okřikl sám sebe. To Lhář. Vždycky je to Lhář. To on je tak fascinuje.

Nebylo mu to úplně po chuti, ale rozhodl se, že přece jen bude vyprávět. Namlouval si, že jde o varování plynoucí z téhle historiky, ale ve skutečnosti bylo zásadní to ticho. Dokonce i pouštní vítr umlkl, aby si jej poslechl. Kdo ví, možná ho slyší i ten prokletý Jack, kterého měla ráda prakticky celá centurie, jako by byl zázračně zjeveným čtvrtým archandělem.

Pro lepší dojem si ještě odkašlal, odplivl si pod nohy a začal vyprávět:

„Kdysi dávno, když jsem byl ještě strážným, staral jsem se o jednu mladou novinářku...”

Nestačil říct ani jedno další slovo, protože náhle zaznělo zatroubení rohu a pak další a potom ještě třetí. Několik okřídlenců se vzneslo do vzduchu.

„Přilétají, centurione! Celé mračno!”

Centurion vyskočil na nohy a popadl meč. Dokončí to později. Válka měla svá pravidla.

Otevřel ústa, aby vydal rozkaz, a... spolkl mouchu.

Harael už najednou nebyl takový debil.

*

Archanděl Michael seděl na břehu billabongu a schoval se před sluncem v rozložitém stínu stromu *coolibah*. Opřený zády o něj a uvelebený na třech párech

křídel jako na dece odpočíval, otíraje hlavici mohutného meče hadříkem napuštěným svatými oleji.

V plynulých, elegantních pohybech nebyl znát vojenský dril, právě naopak – znamenaly jediný druh něhy, který vůdce zástupů znal a který chápal. Meč byl jeho jedinou milenkou. Vlastně milencem... Tedy vlastně...

Ach, u Trůnů a Vrchnosti!

„Bud’ proklet, Loki!“ zabručel archanděl pod nosem. „Bud’ proklet za ty své žertíky a neodůvodněná nařčení! Budeš se za ně smažit...“

Michael ztichl – uvědomil si, co vlastně právě chtěl říct. V pekle? V jakém pekle, když zrovna probíhá Apokalypsa? Ještě několik dní, měsíců, možná let, a válka skončí a Luciferovi nezůstane ani jediný věrný sluha.

Andělské zástupy mají převahu, zkušenosti velitelů jsou nesrovnatelné a lest s povstáním mytických bytostí se viditelně nezdařila. Démonům to nepřineslo nic kromě zmatku a velkého úbytku lidí, kteří jsou tak jako tak spíše na obtíž. Lucifer v podstatě Michaelovi prokázal službu. Učinil ho svým dlužníkem za Londýn, Moskvu, určitě už i za New York, Pař...

Ne!

Michael zatnul zuby a plamen kolem jeho oka se rozhořel rudou září.

Zapomeň na Paříž!

Zapomeň na...

„Vůdce!“

Archanděl zvedl hlavu. Při pohledu na okřídlenec v klobouku a s náhrdelníkem z krokodýlích zubů se usmál na půl úst. Plamen na jeho tváři okamžitě uhasl.

„To jsi ty, Jacku?“ řekl. „Jak jdou přípravy? Je už všechno hotovo?“

Jack si sundal klobouk a přitiskl si ho k hrudi. Vypadal teď jako skutečný pistolník na elegantním banketu. Tedy hloupě. I s tím kloboukem.

„*Aye!* Všechno je připraveno, jak jsi přikázal, *sir*. Hromová kopule padne, až...“

Archanděl přitiskl prst k ústům.

„Žádné názvy, Jacku,“ řekl a vrátil se k leštění meče. „Mám ti připomínat, jak několik slov navíc kdysi dávno změnilo život tvého svěřence?“

Jack si přešel rukou po tváři poznamenané jizvami. Tenoučkových, růžových čárek na ní bylo tolik, že by se bez potíží daly považovat za vrásky a on sám za zestárlého trapera, nebo jak se jim v téhle prokleté zemi říkalo.

„Vůdce, můj svěřenec v opilosti nadával Židům v Hollywoodu,“ řekl. „Mělo by se to brát jako sebevražda.“

Archandělova ruka se v půli pohybu zastavila.

„Šálí mě snad sluch, Jacku, nebo chceš o vyvoleném národu říct něco špatného?“

„Ale kdepak, *sir*.“ Anděl přešel prstem po okraji dýnka. „Právě naopak. Myslím, že jsou nebývale schopní a že by se nám tu docela hodili. Tedy v Austrálii.“

„Vím, kde jsme, Jacku. Obvykle si pamatuji, v které zemi prolévám krev Pánovy armády a Trůny jsou mi svědkem, že jsem to dělal snad už všude na tomto i na jiných světech. Existuje důvod, proč jsi sem přišel? Nebo mám předpokládat, že sis jen udělal přestávku v děláním pitomců ze sboristů?“

„*Sir*, ty zátky jsou skvělá ochrana před mouchami Belzebu...“

„Proč jsi sem přišel?!“

Při pohledu na plamen šlehající z archandělova obličej udělal Jack krok zpátky.

Michaela to potěšilo. Strach a respekt, a teprve potom láska, jak vždycky říkal. Tohle musejí tví vojáci cítit, pokud chceš být dobrým velitelem.

Lhář mu na to kdysi řekl: „Ano, taky jsem kdysi četl kousky ze Sun-tzu v ‚Playboyi‘.“ A vzápětí dodal, že má přece jenom radši prostřední dvoustranu.

Hrom do tebe, Loki! pomyslel si archanděl. *Ať už jsi kde-koli, doufám, že už odtamtud nevylezeš. Protože – Trůny a Vrchnosti jsou mými svědky – skončíš jako všichni tobě podobní. Za Jenn...*

Nemysli na ni! Nemysli na Paříž!

Archanděl vstal a namířil hrot meče na Jacka. Po hlavici už přebíhaly nahoru a dolů první plameny Pánova hněvu.

A najednou zhasly, stejně jako tetování na Michaelově tváři. Archanděl sklonil zbraň, otočil se a zahalil prostředním párem křídel.

„Pokud nemáš nic důležitého, co bys mi chtěl říct,“ otočil se už klidně k Jackovi, „můžeš odejít, a já...“

„Chtěl jsem říct, že přilétají, *sir*. V síle jednoho sta, takže nejspíš poselstvo. Napadlo mě, že to budeš chtít vědět včas...“

Archanděl pokýval hlavou.

„Ano, děkuji. Udělal jsi dobře. Můžeš odejít.“

Anděl Jack poslušně sklonil hlavu a odletěl směrem k táboru.

Michael zasunul meč do pochvy a sklonil se, aby teplou vodou z billabongu smyl z prstů zbytky svatých olejíčků.

Poselstvo, pomyslel si.

„Že by ses, Lucifere, ke mně obtěžoval osobně?“ řekl nahlas. „Chceš prosit o milost?“

Lháři neprosí o milost, pronesl tichý hlas v jeho hlavě. Lháři lžou, a dobývají tak svá nemorální vítězství. Nepotřebují k tomu armády, zbraně a Boží lásku. Touží jen po posluchačích.

Náhle si Michael s naprostou jistotou uvědomil, že zrádce Loki žije, a ať už je teď kdekoli, vede se mu skvěle.

Dolina

Být Oberonem mělo své výhody. A to bylo na celé věci pravděpodobně to nejhorší. Kdyby trpěl, dusil se ve své nové roli, cítil na zádech cibulí páchnoucí dech smrti, byl by Lhář určitě opatrnější. A mnohem rozhodněji v činech.

Jenomže místo toho, pod záminkou shromažďování informací, budování sítě spojenců a přípravy plánů, Loki seděl a prděl do židle, nebo přesněji do polštáře. Králi zasraných elfů by nikdo obyčejnou židli nedal.

Předklonil se a vyhlédl do pískem vysypané arény obehnané dřevěnými kůly, kde právě probíhal krvavý večerní megahit.

„No tak! Přestaňte pobíhat dokola, nemáme na to celý den!“ křikl na gladiátory. „Ostatní taky chtějí bojovat!“

Nebyla to tak úplně pravda, ale kdo by si dělal hlavu s detaily? Pokud Oberon tvrdil, že se jeho poddaní chtějí bavit kruhem smrti, byla jejich vůle právě taková – bez ohledu na to, co si opravdu mysleli. Loki tomu říkal směrovaná demokracie.

A kromě toho se to líbí všem těm nadutým pitomcům okolo, pomyslel si Lhář, který každou chvíli odvracel zrak od provizorní arény a díval se na elfí lordy a magnáty, na jejich oblečení, tváře a – samozřejmě – na erby. Jejich znalost bylo rozhodně dobré si osvěžit.

Kdysi, když ještě žil s veškerými právy na Odinově dvoře, mohl Loki s hrdostí tvrdit, že zná všechny důležité šlechtické rody každého království, které kdy navštívil. Učil se jejich historii, aby věděl, jak získaly privilegia a komu za ně vděčí. Aby odhalil ambice, které je řídily, četl si o zaujímaných postojích, sňatkových plánech jejich dětí a půjčkách poskytovaných jiným rodům. A pikantní klepy pro zábavu. A ze zvyku.

Ano, bývaly časy, kdy Lhář věděl všechno i o Oberonově dvoře, ale to už bylo vážně dávno. Proto teď, ve

volných chvílích, kdy nekraloval, Loki znovu studoval heraldiku. Snažil si zapamatovat, kdo používá zebra, kdo hada na klacku a kdo Angelinu Jolie s kuřecím tělem. No dobrá, věděl, že je to harpyje, ale podoba obličejů si skoro říkala o žalobu.

Lhář studoval pilně. Spjojoval si v paměti symboly se jmény, jména s historií, a protože už věděl vše, co mohl vyčíst z textů, jméno aktuálního dědice mu napovídal Kent, velitel stráže, který se od něj nehnul ani na krok. I jeho rod se nacházel v knize. Měli nevyslovitelné jméno a v erbu nejošklivějšího lva od dob, kdy grafici studia Dreamworks začali mít pocit, že umí malovat zvířata.

Není důležité, jaký má erb, opakoval si Lhář. *Podstatné je, že Oberonovi je věrný jako pes. To se jednou může hodit.*

Mezitím boj, probíhající v aréně podle královského rozkazu, získal na tempu. Bojovníci se srazili jednou, podruhé, následovalo několik seknutí – části z nich se válečníci vyhnuli, několik dalších odrazili –, a publikum ječelo, toužilo po krvavé pointě.

Určitě ji za chvílku dostanete, pomyslel si Loki, zatímco cítil, jak se ho zmocňuje podráždění i veselí zároveň. *Možná pak konečně zavřeš hubu, mladý hrabě Mallintorne. Možná ty, jako prase tlustý kníže Offernilie, se konečně pustíš stehna svého kdysi uloveného pobratima a tvoje dceruška nechá odpočinout trpaslíka, skrytě se činícího pod její sukni.*

Lhář přeskakoval pohledem z jednoho lorda na druhého a přemýšlel, kolik námahy, intrik a lží by jej stálo, kdyby chtěl některého z nich nahnat do arény, aby bojoval o svůj život. Jejich minulost určitě skrývala větší provinění než... *No ano, za co vlastně byli odsouzeni ti dva dole?* Loki si nedokázal vzpomenout. Už se na to skoro zeptal Kenta, když v dosud vyrovnaném boji došlo ke zvratu.

První z válečníků, do pasu svlečený obr poznamenaný miliardou jizev, využil zakopnutí svého mnohem

menšího protivníka a kopl ho do břicha takovou silou, že soupeř odletěl až ke dřevěným kůlům, odrazil se od nich a bez hnutí zůstal ležet v hlubokém bahně. Dav zařval.

Obr zvedl obě ruce nad hlavu, celým tělem hltal nadšení lordů a pak přešel k bezvědomému soupeři a pozvedl meč, aby zadal poslední úder.

Jenomže jeho protivník, drobný blondák, kterého měl teď obr u nohou, rozhodně neztratil vědomí. Muž do poslední chvíle čekal, a když čepel se svištěním klesala, bleskově se překulil na bok, vyskočil na nohy a sekl od pasu vytaženou kudlou do obrova ramene, kde vyrobil tenký řez. Pak ustoupil stranou a začal si jakoby nic čistit oblečení od bahna. Jako by už bylo po boji.

A skutečně. Obrův meč se zabořil do země a on sám se zachvěl, roztrásl a vzápětí klesl na kolena. Výraz v jeho obličejí mohl být stejně dobře grimasou vzteku jako prvním projevem svalových křečí.

Blondák lhostejně pohlédl jeho směrem. Dokončil alespoň částečnou úpravu vzhledu, schoval nůž a oběma rukama si pročísl poněkud zplihlé vlasy. Teprve pak překročil obrovo tělo a svižným krokem došel téměř až k samotnému královskému trůnu.

„Pane,“ řekl a uklonil se Oberonovi až k pasu.

Lhář se na půl úst usmál.

„Jed? Nevzpomínám si, že bych to dovolil.“

„Nezakázal jsi to, pane.“

Blondák se ještě jednou uklonil, ale každý jeho pohyb výrazně říkal: jsem prometejský zkurvysyn, který ohne každé pravidlo jen proto, že to jde. A že je to zábavné.

Nu, Loki rozhodně nemohl říct, že by mu byl tenhle postoj cizí.

„Můžeš mi připomenout,“ požádal, neskrýváje pobavení, „co ti poskytlo privilegium boje v tomto kruhu, drahý... Jak se vlastně jmenuješ?“

„Říkají mi Žihadýlko, pane,“ odpověděl blondák. „A tvou pozornost jsem si zasloužil svými – odpusť mi ten nedostatek skromnosti – nebývalými schopnostmi v oblasti umění milovat.“

„Takže jsi mi šukal dvorní dámy?“

„Ano, pane.“

Lhář přelétl pohledem po davu shromážděném okolo; tentokrát se nesoustředil jen na tváře lordů a jejich dcer, ale i na jejich sloužící, drobnější šlechtu a panoše, kteří se jako sláma vecpali všude. Vypadali, že jsou s oním soubojem spokojení? Během sledování sportovních kanálů na Zemi si dobře všiml, že lidé nebývají vždycky zrovna nadšení, když o vítězství rozhodne podvod. Na druhou stranu, elfové nejsou lidé. Místní publikum vypadalo, že je rádo – obzvláště když umírajícím obrem začaly zmítat křeče a z úst se mu vyvalila krvavá pěna.

Kromě toho, pomyslel si Loki, to přece není poslední souboj, který jim dnes můžu nabídnout.

„Získal sis mou přízeň, Žihadýlko. Přisedni tedy ke mně na polštáře. Předtím ale odevzdej nuž strážným, abys mě náhodou neřízl.“

Elf se uklonil až k pasu.

„Děkuji za tvou laskavost, Oberone. Určitě bych si nedovolil, takovou... hmm, náhodu.“

„No tak jdi, jdi už. Nezacláněj.“

Lhář ho gestem odehnal, načež se otočil k veliteli své osobní stráže, stojícímu hned za jeho zády.

„Dobrá, máme na dnešek ještě nějaké dobrovolníky?“

Samozřejmě měli, a jak se na dobrovolníky slušelo, vydávali ze sebe všechno. Stejně jako elfky posluhující Lháři a bojující o to, kterou z nich dnes vezme s sebou do stanu, aby jí ukázal svou sbírku nožů. Nebo něco podobného...

Ano, pomyslel si Loki, když se dobře tvarované obnažené ňadro jedné z dívek otřelo o jeho tvář. Vládnutí má bohužel opravdu mnoho pozitiv.

Austrálie

Archanděl Michael neměl ve zvyku respektovat status vyjednávače, když se situace stala vážnou. Také proto se Luciferovi vyslanci tvářili vcelku nevesele. Obzvlášť když je obklopili andělé z třinácté legie, proslavené v mnoha bitvách. A zvláště když při pohledu na ně vzplála hlavice pána nebes.

Démoni tasili zbraně a shlukli se do těsného útvaru, připravení bojovat do posledního. Jediný, kdo si udržel styl, byl urostlý, jizvami poznamenaný pouštní démon s ostrou, jako do kamene tesanou tváří a s rohem vyrůstajícím z brady jako výstřední kozí bradka.

Michael ho okamžitě poznal – démon byl jedním z těch, kdo od chvíle, kdy stanuli na straně pekel, dal nejdnou pocítit zástupům svou přítomnost. A byl i jedním z velmi nepočetné hrstky, které se podařilo přežít střet s Michaelem. Krátký a náhodně přerušovaný, ale i to se počítá...

„Co tady děláš, Eublíde?“ zeptal se.

„Přicházím s poselstvím od tvého bratra Lu...“

„Lucifer není můj bratr a jeho poselství mám víš kde,“ odpověděl Michael.

Zatočil mečem mlýnek, vytvářeje tím ve vzduchu světelný kruh, a vyrazil vpřed. S každým krokem jeho tetování v obličejí zářilo silnějším světlem.

„Tohle si ale poslechneš,“ odpověděl démon.

Pořád se snažil vypadat nevzrušeně, ale pohled na útočícího vůdce zástupů mu v tom účinně bránil, stejně jako ohnivý kruh, ještě stále se rýsující ve vzduchu. Byl jasné, že jen co se kterákoli část démonova těla

ocitne v dosahu Michaelova meče, okamžitě skončí useknutá v písku.

Démon přesto opatrně sáhl do brašny a vytáhl z ní lesklou plochou desku s přibližně desetipalcovou úhlopříčkou.

Klepl do malého kolečka u okraje nevelkého obdélníku, zavřel oči a natáhl ruku s destičkou před sebe. Na obrazovce se objevil mladistvý obličej knížete pekél.

„Nazdar, bráško,“ řekl Prostě Teddy. „Spousta let, co?“

Michael se v půli kroku zastavil. Jeho meč ve vzduchu opsal ještě jeden kruh a pak pohasl.

„Nejsme bratři, Lucifere. Nepojí mě s tebou žádná zvláštní pouta, která by mě nespojovala s kterýmkoli z mých válečníků. Všichni jsme totiž...“

„Ano, vím,“ rozesmál se Lucifer. „Jenom tě škádlím.“

Při zaznění posledního slova se démoni, shluklí do neuspořádaného chumlu, nervózně zařehotali. Andělé po očku sledovali svého velitele – očekávali nějakou reakci, možná rozhodnutí nebo známky podrážděnosti.

Michael se však pouze zamračil a pevněji sevřel prsty na rukojeti. V jeho případě by se jen s obtížemi dalo hovořit o nějak zvlášť hněvivé reakci.

Okamžik se nesnesitelně protahoval. O něco dál se v pouštím větru kývaly uschlé keře, vlnil se rozpálený vzduch... Někde daleko se zbloudilý bumerang právě vracel do ruky svého majitele, zbytky lidí toužící po palivu soupeřily s pískem o cisternu. Jinými slovy, Austrálie zářila v plné své kráse. Jen potichu, ve svíravém mlčení.

Nakonec jako první promluvil tablet chlapeckým Luciferovým hlasem:

„No dobrá, měli bychom si promluvit o téhle válce, nemyslíš, bratříčku?“

Na ta slova se Michael prudce vznesl k obloze, otočil se kolem své osy a zároveň rozžhavl hlavici meče.

A než kdokoli stihl na ono náhlé tornádo zrozené z písku a ohně zareagovat, vůdce zástupů už stačil přistát a mrštně popadnout padající tablet do levé ruky. Vzápětí s rachotem dopadly na zem Eublidovy bezhlavé ostatky.

„Už jsem ti to říkal, Lucifere,“ ucedil Michael. „Nejsem tvůj bratr.“

Chlapec na obrazovce tabletu si jen povzdechl, předstíraje smutek, přestože se v jeho očích zračily jiskřičky pobavení.

„To je škoda, protože kdybys byl, nikdo by se mě ve škole ani nedotkl,“ odpověděl. „Ale budiž, co bylo, bylo. Líbí se ti můj nový tablet? Skvěle padne do ruky, že? Nikomu to neříkej, ale je to jediný exemplář, iPad 3L+. Steve... Protože, víš, Steve je samozřejmě u mě. Upsal duši už za maca trojku... Pustil se do práce, jen co dorazil, a řeknu ti, že překonal sám sebe. Lidi, kdyby ještě pořád žili, by se byli ochotni kvůli tomu zázraku doslova zabíjet.“ Vyprskl smíchy, ale okamžitě zase přestal a zamával si rukou před ústy. „Dobře, dobře, hloupý vtíp, nic jsem neřekl. Je potřeba mít úctu k lidskému životu, že? Už mlčím.“

Lucifer předstíral, že si zavazuje ústa, pak že na ně dává visací zámek a nakonec že odhazuje klíček.

A znovu nastalo ticho. Několik démonů se nervózně zasmálo, ale tentokrát to znělo spíše jako šumění před představením než jako reakce na rozsvícený nápis „aplaus“. Kdesi ve třetí řadě andělů někdo někomu šlápl na nohu, někdo další okřikl kohosi, aby vypadl i s těmi prokletými špunty. Dostal odpověď, že on může, protože tím ctí místní... Místo aby dokončil větu, zafuněl a naráz vydechl veškerý vzduch.

A Michael stál. Čepel pohaslého meče opřel o rameno, přimhouřil oči – jedno z nich vypadalo jako žhavý plamínek hluboko v propasti – a čekal. Na reakci, na

slovo, na znamení. Na cokoli, co mu osvětlí, proč vlastně Lucifer vyslal poselstvo.

Protože tím, že to neudělal kvůli hloupému žertu, si byl Michael jistý. Lucifer mohl předstírat, že je chlapcem, předhazovat ostatním, jak dobře zná lidi, jejich zvyky, kulturu, jejich hračky i to, jak se celou Apokalypsou baví. Jistě, dělal to přesvědčivě, takže pokud by chtěl, určitě by svým postojem zmátl skoro každého.

Ale přestože nebyli bratry, znal Michael Lucifera nejlépe ze všech. Kdo ví, možná dokonce lépe, než znal padlý anděl sám sebe. A pokud Lucifer urazí tak dalekou cestu, třeba jen jako duch ve stroji, aby se tu objevil, znamená to, že má co říct. Anebo udělat.

Možná, pomyslel si archanděl náhle, jde o...

Nebylo mu však dáno dokončit myšlenku, protože k němu vzápětí přiskočil anděl Jack, popadl ho za rameno a vykřikl:

„Je to past, vůdce! Podívej se támhle, do pouště.“

Michael zvedl hlavu a prakticky ve stejném okamžiku vystřelily z tabletu dvě přízračné ruce. Obě ozbrojené krátkými, tenkými čepelemi namířenými na archandělvův krk.

*

„Prokoukl tě,“ prohlásil Tom s výraznou nespokojeností v hlase.

Prostě Teddy dopil zbytek limonády, spolkl drobnou ledovou drť, vyplivl pecku.

„Možná ano,“ řekl. „Ale možná ne.“

Toma ta odpověď znervóznila. Od chvíle, kdy se tu Prostě Tedy objevil, sliboval zázraky a akci lepší než na playstation. Mělo dojít k velkým bitvám, měla tryskat krev a nakonec nastat konec světa. Místo toho už pár dní seděli na verandě a jenom střídavě zírali na hori-

zont a na malou obrazovku. Jistě, občas v dálce něco zavířilo ve vzduchu nebo se před domem objevil nějaký děsivý, domláčený chlapík s blanitými křídly, ale to bylo, co se týče bitev, všechno. To a ten zasraný tablet – občas se tam mihl nějaký boj, občas se objevil démon, ale většinou Prostě Teddy přepínal na nějakou síťovou hru a sbíral rajčata.

Ta dnešní akce, past, měla být prvním skutečným úspěchem nového Tomova kolegy – koneckonců, ne každý může nakopat zadek archandělovi. Akorát že... to zase nevyšlo. A teď to Teddy navíc ani nedokázal přiznat. Což byla asi věc, která Toma vytočila nejvíc.

„Žádné ‚možná ano, možná ne‘, prokoukl tě. Podívej, co dělá s tvými... no, s těmi. Hele, teď se koukni!“

Na malé obrazovce se mihl démon, archanděl a jeho meč, a nakonec na tablet dopadla démonova hlava.

„Do hajzlu!“ zavrčel Prostě Teddy.

„No, vidíš sám. Teď se nasral a...“

„Jsem si jistý, že mi ten kretén rozmlátil obrazovku,“ dokončil Teddy myšlenku. „Víš, jak se příšerně obsluhuje dotykový přístroj, když se ti do prstů zabodávají ty maličké skleněné štěpinky? Je to děsný po... Ach, děkuji mockrát, paní Kellenová. Ano, led taky.“

Tomova matka udělala pukrle a vzdálila se s napůl vyprázdněným džbánkem. Posadila se na zápraží a znovu se dala do šití příkrývky a šklebení se v nepřírozeném úsměvu.

Thomas, který by se taky rád napil, ale bylo mu hloupé poprosit, si povzdechl a přilepil pohled na obrazovku tabletu, kde Michael právě vykřikoval lavinu rozkazů na své podřízené, přikazoval jim zformovat nové šiky, odražet útoky a kráčet vpřed ve jménu Stvořitele.

„Vážně je to tvůj bratr? Protože na to rozhodně nevypadá.“

Teddy obrátil oči v sloup.

„Další takový. Mám ti snad ukázat rodný list? Ne, stejně ho nemám. Sakra!“

Tom se poškrábal na nose. Viděl všechny ty anděly a démony a věděl i to, že se na světě kolem nich něco děje, ale pořád to bylo nad jeho chápání. Stejně jako totožnost jeho hosta. Rozhodl se tedy změnit téma na takové, které – jak doufal – bude schopen pochopit.

„Jak je vůbec možné, že ten anděl uviděl tvoji armádu? Vždyť jsi je maskoval jako vzduch!“

„Seslal jsem na ně iluzi, jistě,“ odpověděl Prostě Teddy. „Jenže ne dost důkladnou, jak se zdá.“

Pro mladého Kellena nebyla tohle vhodná odpověď. Tom v životě přečetl dvě knihy a jednou, jako dítě, navštívil kino v Melbourne. Netušil, co je to iluze. Ale protože se snažil, pokusil si to vysvětlit po svém.

„Iluze, to je něco jako to, co jsi udělal mámě a dědovi, aby nevěděli, že si támhle dávají andělé přes hubu?“

„Pozor na jazyk, Thomasi!“ pokárala ho matka.

V jejím pohledném, pěstěném obličejí však nebylo ani stopy po hněvu. Právě naopak, široce se usmívala a její oči se ani tak neleskly, jako spíš třpytily nadmírou radostí. Vypadala teď úplně jako jedna z domácích hospodyněk z toho amerického seriálu, proti kterému tak brojil pastor Crowe.

Prostě Teddy upil další dva doušky a pak odpověděl:

„Ano i ne. Je to trochu složitější.“

„Aha.“

Taková odpověď Tomovi víceméně stačila. Měl to po otci. Starý Kellen, než uhořel při požáru v buši, obvykle říkával, že když někdo použije slovo „složitě“, je to stejné, jako by sáhl po zbrani. Nedělá se to bezdůvodně.

Skoro ve stejném okamžiku se těsně vedle Prostě Teddyho zmaterializoval démon. Nebyl tu poprvé, takže ho Tom znal jménem. Tehdy se představil jako Mammon.

„Ach, tady jsi,“ zaradoval se Prostě Teddy. „Všechno pokračuje, jak má, a všichni bojují?“

„Do posledního oddílu, pane,“ odpověděl Mammon. „Tak, jak sis přál, jsou přítomna i pekelná knížata a jejich osobní gardy. Je to konečný útok a – pokud se můžu vyjádřit – zdá se, že bitva pomalu končí. Ale rozhodně ne v náš prospěch.“

Prostě Teddy zavrtěl hlavou.

„Ach, Mammone, musíš být vždycky takový pesimista? Už jsem ti přece říkal, že mám ještě překvapení, je to tak? Je to tak, Tommy?“

Když Tom uslyšel zdobnělinu svého jména, zašklebil se.

„On bude naším Davidem, Mammone. A za okamžik dostane darem obrovský kámen do svého praku. Tommy, buď tak hodný a doběhni pro džíp svého táty. Ano, vím, že ho umíš řídit... A ne, nevšímej si bedny, která leží vzadu. Právě tu odvezeš mému bratrovi. S pozdravy.“

Tom si uvědomil, že kráčí ke kůlně. Proti své vůli, vůbec to nechtěl udělat, ale něco v hlavě mu to výslovně přikazovalo. Něco, co znělo jako Teddy, jen mnohem melodičtěji. A děsivěji.

„Nádrž je plná a na to, abys tam dojel, máš docela dost času,“ řekl Teddy a dopil limonádu. „Můžeš s sebou vzít matku a dědu, abys měl příjemnější cestu, ale nezastavujte se a neodbočujte z cesty. A až budete na místě... No, stačí otevřít bednu.“

Když Tom o několik kroků poodešel, Mammon zaujal jeho místo na lehátku. Společně s Prostě Teddym upřel pohled na tablet, na jehož obrazovce vířili andělé a démoni ve válečném tanci.

Kapitola druhá

Dolina

„Přeje si Jeho Výsost ještě něco?“ zeptala se.

Nejkrásnější ze všech, které Lhář do této chvíle pozval do svého stanu, a přitom na rozdíl od ostatních mnohem šelmovitější, energičtější a vtipnější. Až bylo s podivem, že si jí tak dlouho nevšiml.

„Mám pár nápadů, krásko, ale musíš dát starému králi pár okamžiků,“ odpověděl Loki. „Jdi, pošlu pro tebe, až budu připraven.“

Přikývla a protáhla se, vystavujíc svá dokonalá ňadra tak rozkošným způsobem, že se Lhář musel opravdu držet, aby ji nepřitáhl k sobě a neprovedl s ní ještě jednou všechno to, o čem ve svých tmavých pokojích sní milovníci fantasy. A ne, rozhodně neměl na mysli obchodování s virtuální výzbrojí a výstrojí.

Věděl ale, že přestávka je pro něj nezbytná, že si musí na pár hodin odpočinout, pár hodin být sám se sebou. Proto když dívka odešla, vykoul na okamžik ze stanu a oznámil strážím, že si nepřeje, aby ho až do odvolání kdokoli rušil. Samozřejmě vyhrožoval arénou, protože čím by byl rozkaz bez pořádné pohrůžky? Kdysi dávno, v jiné realitě a jiném čase, se to Loki naučil od... *No, jak se jmenoval, u ochablého ptáka mrtvého Odina?*

„No, a právě proto potřebuješ tu pauzu,“ řekl nahlas, zatímco přecházel k zrcadlu. „Přestáváš si pamatovat. Přestáváš být sám sebou...“

Dotkl se obličeje, přejel špičkami prstů po zarostlé tváři až k šíji a linii klíční kosti. Pak se narovnal a několikrát se zhluboka nadechl. Pokud to měl zvládnout před svítáním, byl nejvyšší čas začít.

Takže se chytil za nos a... přesunul ho na tvář. Pak, nikoli bez obtíží, odtrhl vousy i s kůží a zformoval čelistní kost a bradu. Potom se soustředil na oči.

Byla to ta nejtěžší část a pokaždé, když se Loki pustil do tvarování očních důlků, přemýšlel, proč to vlastně všechno dělá. K čemu je celé to vydávání se za Oberona a kočování s jeho potulným cirkusem po celé Dolině? Kdyby aspoň stačila obyčejná iluze, jakou často používal na Zemi, nebyla by to žádná potíž, žádná komplikace. Mohl se přece stát kýmkoliv – ženou jako tehdy, když na aukci prodával vlastní obraz, nebo dítětem, jako když převezl šerify v dalekém Texasu. Býval i urostlým Héraklem, když se musel důvtipem postavit fyzické síle. Skrývání se pod iluzi víceméně připomínalo obléknutí těsně přiléhajícího kostýmu. Občas byl součástí korzet, nebo vážil kostým tunu, ale pořád to byl jen převlek.

Jenomže ti prokletí elfové se nenechali přelstít iluzí. Okamžitě spatřili všechny švy, nedokonalosti božského materiálu. V případě, kdy bylo potřeba přelstít lid z Doliny, představovala změna podoby jedinou možností.

Loki odtáhl ruce od obličeje a prohlédl si výsledek. Nebyl nejlepší. Během práce na očích Lhář obvykle špulil ústa, jako by vyslovoval „o“. Díky tomu se mu napínaly obličejové svaly, a on tak měl lepší přístup k řasám a obočí. Někdy se stalo, že mu onen výraz v obličeji ještě nějakou dobu zůstal. Jako teď.

Ze zrcadla na Lokiho zírala výjimečně ohyždná nafukovací andula.

Musíš se ovládat, vynadal si v duchu, už jsi to přece dělal snad stokrát!

Jenže co z toho, když to pokaždé bolelo stejně, a navíc – čím déle byl Loki někým jiným, tím více a silněji přebíral jeho vlastnosti. Přesně jako by ztracená duše Lhářovy oběti poletovala někde poblíž a najednou, když spatřila přeměněného Lokiho, zvolala: „Tak tady jsi, neřáde! A já jsem tě všude hledala!“ A pak hup dovnitř.

Od poslední proměny před více než dvěma týdny zůstával Loki Oberonem. To je spousta času, obzvláště když se s novým vtělením pojí tolik společných věcí, jako například náklonnost k ženám. Nebo k luxusu. Asi je to tím božským původem...

„Dobrá, musíš se soustředit,“ zašeptal Loki, když se mu konečně podařilo ovládnout obličejové svaly. „Nebo raději myslet na něco jiného.“

Z komody v koutě stanu na něj lhostejně hleděl plyšový Lhářík. Nebo naopak se zájmem? Z jeho odporně miloučkého plyšového ksichtu bylo těžké cokoli vyčíst. Občas se stávalo, že Loki tuhle podělanou hračku upřímně nenáviděl.

Znovu zafuněl a začal si vyškubávat vlasy z hlavy.

Mysli na něco jiného, přikazoval sám sobě. Například ten Žihadýlko – prohnáný, lstivý a pokrytecký. Nebezpečný? Určitě. Ale taky vzrušující – Loki měl pocit, že vidí sebe samého v dobách, kdy vyváděl na Odinově dvoře. Možná nakonec postupoval až příliš ukvapeně, když toho ničemu přijal do své lóže, ale sakra, ten kluk měl vlohy. Lháři by stačil pouhý měsíc, dvě sezóny *Californication* a pár filmů s Willisem, aby z mladého elfa udělal docela pohodového kluka. A kdybych ho ještě naučil pár kousků...

„Stal by se opravdu nebezpečným,“ řekl a poškrábal se na nose.

Pak nos přesunul na správné místo.

Trvalo mu ještě další hodinu, než se dal do pořádku a zase se stal sám sebou. Tím, koho znali andělé, tím, koho znala jeho milovaná Syg...

Zavrtěl hlavou. Sygin nežije, a ta nová...

„Jenny. Jmenuje se Jenny,“ zašeptal.

A možná kvůli té krásné elfce, která tam někde čekala na jeho pozvání – nebo možná z úplně jiných důvodů –, mu to najednou znělo úplně cize.

A když se hodinu před úsvitem Loki stal znovu Oberonem, jméno svěřenkyň archanděla Michaela mu vypadlo z hlavy jako první.

Paříž

Paříž vypadala jako Drážďany očima mladého Vonneguta. Obloha zčernalá kouřem, pahýly ruin střídavě se vynořující a zase mizející v oblacích mlhy. Tu a tam poblikávající bludný plamínek dohasínajícího požáru, občas vrávoravě kráčející lidská postava, shrbená a na pokrčených nohou; troglodyt v cárech džín a teniskách od Nike.

Všude sutiny a prach, bílo, jako by se nad městem rozpadlo letadlo z Kolumbie, ale nebyl tu nikdo, kdo by se z toho mohl radovat, protože narkomani od Seiny se vypařili společně s vodou. Stejně jako bezdomovci, prostitutky, policisté, asijsí turisté a kdokoli další, kdo byl na ulici ve chvíli, kdy déšť síry dopadl na zástavbu a – především – do řeky.

Ulice, ty široké hlavní i ty úplně uzoučké vytyčené zbytky budov, přiváděly na mysl sněhem zaváté středověké bitevní pole. Zničená auta, pozůstatky zdí, každých pár metrů ruka nebo noha vyčnívající z prachu. Občas to byl samozřejmě mramorový nebo mosazný pahýl, část sochy sražené z podstavce. Ale to jen výjimečně...

V téhle depresivní krajině jako z *Mad Maxe* nebo z vlhkého snu alžírského teroristy vystupovala z vše-

obecné šedi jen jediná věc. Obraz. Dobře namalovaná, i když pojetím tuctová toskánská krajinka ležící na něčem, co v dobách pochybné slávy bývalo střechou čínžovního domu. Očouzená na okrajích a s rozbitým rámem, ale pořád zůstávala neochvějně zelená a přímo ohybně optimistická.

Kýčovitý stromek vyrůstající na spáleništi, vlezlý ptačí trylek ve vypáleném lese, vtípek pronesený v zakouřeném zákopu – prokletý obraz se náhle stal tím vším najednou. Vzpomínkou na to, co ještě nedávno bylo, ale teď nenávratně odešlo; slibem, že ještě není vše ztraceno, nadějí v dřívějším domově lásky...

Nebo by nejspíš byl, nebýt toho, co právě dělaly na něm namalované, až do krajnosti nasrané postavy.

*

Eros si za nic na světě nedokázal vzpomenout, kdo ten úkryt v obraze vymyslel, ale k vděčnosti za ten nápad měl docela daleko. Zakletý ve dvou rozměrech a neuvěřitelně rozzuřený najednou pochopil, jak se mohli cítit hrdinové *Avatara*, promítání na levném domácím kině nebo na monitoru počítače. Slavnostně sám sobě přísahal, že až se odsud dostane, už nikdy se nepodívá na film jinak než ve 3D. Tedy pokud se odsud někdy dostane. Prozatím tomu nic nenasvědčovalo.

Nejhorší na životě v malbě určitě nebyly spodky z barvy, špatně namalovaný účes nebo bolest, jak se při každém kroku otíral zadkem o plátno. Nejhorší a nejnepříjemnější bylo osamění uprostřed davu. Nebylo možné si s kýmkoli normálně promluvit, jediným způsobem, jak komunikovat s ostatními vězni umění, byla Morseova abeceda, kdy jedna plochá dlaň tleskala o druhou. Pokud samozřejmě druhá strana tento způsob dorozumívání znala, což se z celé skupiny dalo říct

jen o madame Bixbyové. Nakonec, když už měli všeho dost, došli na namalovaný pahorek pod namalovaný strom a tleskali kletby, ať to stojí, co to stojí. Nebo spíš momentálně leží.

No dobrá, Eros si ještě pořád mohl kdykoli promluvit s Jenny, protože kdovíproč se v obraze projevil její telepatický talent, jenomže ona byla tím jediným, s kým bůh lásky momentálně nechtěl mít nic společného.

Ale, jak nás učí život, ne vždycky máme to, co chceme.

*

Erote?

Bůh lásky se zastavil v půli kroku v pozici, kterou by nestranný pozorovatel určitě označil za dynamickou. Ve dvourozměrné realitě byla jen hloupá a nepohodlná.

Erote, pomyslela si znovu Jenny, a hned bylo jasné, že nedá pokoj. Chtěla si promluvit.

Hlavně ne zase o Lokim nebo o Michaelovi, pomyslel si Eros a vzápětí se praštil do pomyslného čela. Vždyť ona čte jeho myšlenky!

Samozřejmě že čtu, pitomečku. Že se na to pokaždé natchytáš...

Rozesmála se, ale buď se smích zrovna nehodil k tomu, aby zněl jenom v myšlenkách, nebo Jenny začala propadat šilenství, protože místo aby zněl vesele, byl spíš hysterický. Eros by byl možná raději, kdyby plakala nebo...

Proč bys byl rád, kdybych plakala?

No tak kurva! pokýval Eros hlavou, což muselo nahradit hněvivé potřesení. *Byla bys tak laskavá a vypadla z mojí hlavy?!*

To ale spolu nebudeme moci mluvit. A já chci vědět, jestli už jsi vymyslel, jak se z tohohle prokletého obrazu dostaneme.

Vážně, radši bych si zvolila zombie, a kromě toho nás Loki může hledat, a pochybuju, že by mě placatou a namalovanou poznal.

Ach ano. Bůh lásky zvedl ruku k čelu a dotkl se ho špičkami prstů. Je zvláštní, jak iritující se může stát žena, když jste s ní příliš dlouho v příliš malém prostoru. Tím spíš, když máte pocit, že zná všechny vaše myšlenky.

To není pocit, Erote. Já opravdu znám všechny tvoje myšlenky!

Tak si přečti tohle, odpověděl jí bůh lásky v myšlenkách a představil si nejlépe vybaveného osla, jakého v životě viděl. Přesně podle předpokladů získal chvíli uraženého ticha, a tak vykročil vpřed, k namalovanému kopci. Všiml si, že na namalovaném stromě sedí namalovaný pták a dusí se namalovaným igelitovým pytlíkem.

Laciný symbolismus, odfrkl si. A pak ho napadlo, že i on sám je teď jen antický motiv vložený do krajinky. Placatý vedlejší hrdina v něčem příběhu.

A právě v okamžiku, kdy přemýšlel, jestli to vlastně bylo někdy jinak, se placatá země zatřásla. A potom se zničehonic svinula do tenké ruličky.

Severní pól

Už více než dva týdny ho drželi v prázdném skladu hraček. Na první pohled to vypadalo jako obrovské plýtvání – jeden tlustý bůh na celý sklad velikosti hangáru –, ale když se nad tím zamyslel, byl prostor přesně tím, čeho bylo na pólu dostatek.

Kromě toho trpaslíci, zvyklí na těsné chodby utápějící se v temnotě, určitě považovali dlouhý pobyt na podobném místě za strašlivé mučení. Bylo to viditelné hlavně ve výrazech strážců, kteří Bakchovi nosili jídlo. Nejistě

přebíhali očima po kovových stropěch, se strachem hleděli ke světlíkům na střeše. Nikdy neřekli ani slovo, ale strach se dá vyjádřit celou bytostí – dokonce i tehdy, když jste zakrslým křížencem svalů, oceli a vlasů.

Bakchus samozřejmě nikdy neměl problém s otevřeným prostorem, zpočátku se v duchu smál jak trpaslíkům, tak tomuhle místu a říkal si, že mohl dopadnout hůř – a že tu může provozovat jogging a trochu zhubnout. Pak ale pochopil. A přestalo mu být dobře.

Nejhorší bylo světlo. Oslepující jako sníh za slunečného dne, lhostejno, jestli zvedl, nebo sklonil hlavu. Stěny, podlaha, dokonce i regály zbavené hraček, všechno odráželo záři proudící ze světlíků. Bez přestání. Pořád.

Další v řadě byl veliký, obrovský prostor, kvůli němuž se cítil jako inteligent na Facebooku – osamělý, opuštěný a malý.

A konečně třetí místo na stupních vítězů Bakchova seznamu polárních nepříjemností zaujímal průvan, před nímž ho neochránila ani hromada starých vypelichaných kožešin, které pro něj jako milosrdné gesto vyprosil Samedi. Zdálo se, že měl, hajzlík, u těch zkurvysynů docela dobré kontakty. Bakchus v návalu černého humoru usoudil, že je to určitě proto, že všude a všem předvádí svého impozantního hada.

Pak ale sám sobě musel přiznat, že je to hodně slabý vtip a mohl ho vymyslet jenom napůl zešlivší chlápek, který začíná blbnout z přemíry místa pro běhání. A z průvanu. A světla. Prostě se trochu zastyděl.

Naštěstí měl ještě pořád schopnosti, díky nimž, když přišel čas jít spát, dokázal vyčarovat láhev a usnout metodou „Charlie Sheen na detoxu“ – žádné drogy, žádné šlapky. Jen alkohol.

A tak to šlo po celý den, protože tady nebyla noc, a jediným měřítkem ubíhajícího času byli strážci, pravidelně přinášející jídlo.